

**TAMMIKUUSSA 1912 PIDETYN
VSDTP:n YLEISVENÄLÄISEN KONFERENSSIN
TUNNUKSET JA TOUKOKUUN LIIKE**

Toisesta paikasta tässä numerossa lukija löytää sen lentolehtisen täydellisen tekstin, jonka Pietarin työläiset painattivat ja levittivät tästäpuolin kuuluisaksi tulleen vappujuhlan vieton edellä. Tuohon lentolehtiseen kannattaa hyvinkin kiinnittää huomiota, sillä se on Venäjän työväenliikkeen historiassa ja puolueemme historiassa mitä tärkein asiakirja.

Lentolehtinen heijastaa *eräänlaista* sosialidemokraattisen puolueen hajaannustilaa pääkaupungissa, koska vetoomusta ei ole allekirjoittanut Pietarin komitea, vaan erinäiset sosialidemokraattiset ryhmät ja vieläpä yksi sosialivallankumouksellinenkin työläisryhmä. Useimmilla Venäjän paikkakunnilla puolueemme tila onkin juuri sellainen, että johtavia komiteoita ja keskuksia alituisesti vangitaan ja alinomaa niitä syntyy uudestaan, koska on olemassa kaikenlaisia tehtaiden, ammattialojen, alapiirien ja piirien sosialidemokraattisia ryhmiä, juuri niitä „soluja”, jotka ovat aina herättäneet vihaa liberaaleissa ja likvidaattoreissa. Näiden herrojen aikakauslehden viimeksi ilmestyneestä niteestä („Nasha Zarja”, 1912, № 4) lukija näkee taas, kuinka hra V. Levitski, kiemurrellen voimattomassa kiukussa ja *vuodattaen* sadatuksia, sähisee sitä vastaan, että „puoluetta herätetään henkiin elvyttämällä keinotekoisesti poliittisesti kuolleita soluja”.

Tarkastelemamme lentolehtisen tekee erikoisen tyypilliseksi, erikoisen merkillepantavaksi juuri se seikka, että Pietarin komitean vangitsemisen vuoksi näyttämölle jouduituvat astumaan juuri ne *solut*, jotka poliisilaitoksen tahdosta olivat vapautuneet likvidaattorien vihaamasta „johta-

vasta keskuksesta". Tämän jokaisesta vallankumousmiehestä murheellisen seikan vuoksi tuli näkyviin solujen *itsenäinen* elämä. Solujen täytyi kiireimmiten, hurjien poliisivainojen alaisina,—kun poliisi suorastaan raivosi toukokuun 1 päivän edellä,—koota voimiaan, järjestää yhteyksiä, ennallistaa „*maanalaisuutta*". Lentolehtisen alle merkityt ryhmät, edustajat j.n.e.—kaikki ne ovat juuri sitä *maanalaisuutta*, jota liberaalit ja likvidaattorit vihaavat. Samaan aikaan, kun tuo likvidaattorien johtaja hra Levitski — „Nasha Zarjan" ja „Zhivoje Delon" nimessä — tietysti suu vaahdossa hyökkää „*maanalaisuuden palvontaa*" vastaan (ks. mainitun kirjusen 33. sivua), saamme Pietarin lentolehtisestä tarkan ja täydellisen asiakirjan, joka osoittaa meille tuon maanalaisuuden olemassaolon, sen elinkykyisyyden, sen toiminnan *sisällön* ja merkityksen.

Vangitsemiset ovat pyyhkäisseet pois Pietarin komitean — ja nyt saadaankin nähdä, millaisia maanalaiset solut sinänsä ovat, mitä ne tekevät ja kykenevät tekemään, mitä aatteita ne ovat todella omaksuneet ja itsessään kehittäelleet eivätkä yksinkertaisesti ottaneet puolueen ylimmältä instanssilta,—mitkä aatteet ovat todella työläisten suosiossa.

Lentolehtisestä näkyy, mitä solut tekevät: ne jatkavat työtä, jota suoritti väliaikaisesti hajotettu (maanalaisuuden kaikkien, monenlaisten vihollisten iloksi hajotettu) Pietarin komitea. Ne jatkavat vappujuhlan valmistelua. Ne palauttavat kiireesti ennalleen *erilaisten* maanalaisen sosialidemokraattisten ryhmien välisiä yhteyksiä. Ne vetävät mukaan myöskin eserrä-työläisiä käsittäen hyvin, mikä merkitys on proletariaatin yhdistymisellä elävässä vallankumouksellisessa työssä. Ne kokoavat yhteen noita erilaisia sosialidemokraattisia ryhmiä ja jopa yhden „socialistivallankumouksellistenkin työläisten ryhmän" *tiettyjen* taistelutunnusten avulla. Ja siinä sitten tulee esiin juuri liikkeen todellinen *luonne*, proletariaatin todellinen *mieliala*, VSDTP:n ja *sen tammikuussa pidetyn* Yleisvenäläisen konferenssin todellinen *voima*.

Vangitsemisten vuoksi ei ole olemassa sellaista hierarkista instanssia, joka voisi määrätä esitettäväksi noita eikä näitä tunnuksia. Siis proletaarijoukot voidaan liittää yhteen, sosialidemokraattiset työläiset ja jopa osa

socialistivallankumouksellisistakin työläisistä voidaan liittää yhteen *vain* sellaisilla tunnuksilla, jotka ovat joukoille todella kiistattomia,— vain niillä tunnuksilla, joille ei anna voimaa „ylhäältä annettu määräys” (kuten demagogit ja likvidaattorit sanovat), vaan vallankumouksellisten työläisten oma *vakaumus*.

Ja kuinka on käynyt?

On käynyt niin, että Pietarin komitean hajottamisen *jälkeen*, kun sitä ei voitu heti palauttaa ennalleen, kun työläisryhmät saattoivat vaikuttaa toinen toisiinsa vain aatteellisesti, mutta eivät organisatorisesti, *omaksuttiin VSDTP:n Yleisvenäläisen konferenssin tunnukset, konferenssin, joka kokoontui tammikuussa 1912 ja joka herättää liberaaleissa, likvidaattoreissa, Lieberissä, Trotskissa ja kump. suorastaan raivoisaa, silmitöntä vihaa!*

„Tunnuksinamme olkoot”, kirjoittivat Pietarin työläiset lentolehtisessään, „perustava kokous, 8 tunnin työpäivä, tilanherrain maiden konfiskointi”. Ja edelleen siinä heitetään tunnus: „Alas tsaarihallitus! Alas kesäkuun 3 päivän itsevaltiudellinen perustuslaki! Eläköön demokraattinen tasavalta! Eläköön sosialismi!”

Tästä opettavaisesta asiakirjasta näemme, että *kaikki VSDTP:n konferenssin esittämät tunnukset on Pietarin proletariaatti omaksunut ja että niissä kuvastuvat Venäjän uuden vallankumouksen ensi askeleet. Kaikenlaiset parjaajat ja tammikuun konferenssin moittijat voivat jatkaa likaista puuhaansa niin paljon kuin haluavat. Pietarin vallankumouksellinen proletariaatti on antanut heille vastauksen. Se työ, jota vallankumouksellinen sosialidemokratia alkoi tehdä jo kauan ennen viime konferenssia kutsuen proletariaattia *kansan* vallankumouksen johtajaksi, on kantanut hedelmänsä huolimatta kaikista poliisivainoista, huolimatta vappua edeltäneistä vallankumouksellisten yltiömaisistä vangitsemisista ja vainoamisesta, huolimatta liberaali- ja likvidaattorilehdistön valhe- ja haukkumatulvista.*

Sadat tuhannet Pietarin proletaarit — ja heidän jälkeensä Venäjän kaikkien kolkkien työläiset — ryhtyivät lakkoon ja lähtivät katumielenosoituksiin, eivät porvarillisen yhteiskunnan eräänä erillisenä luokkana, eivät vain „omine” ammatillisine tunnuksineen, vaan hegemonina, joka kohottaa vallankumouksen lipun koko kansan *puolesta*, koko kansan nimessä, herättääkseen ja nostattaakseen taisteluun

kaikki ne luokat, jotka tarvitsevat vapautta ja kykenevät sitä vaatimaan.

Proletariaatin vallankumouksellinen liike Venäjällä on noussut entistä korkeammalle asteelle. Kun se vuonna 1905 alkoi joukkolakoista ja gaponilaisliikkeestä, niin v. 1912, vaikka poliisit ovat hajottaneet puolueemme järjestöjä, liike alkaa joukkolakoista ja *tasavallan lipun ylösnostamisesta!* Erilliset „solut”, hajallaan olevat työläisten „ryhmät” tekevät tehtävänsä mitä raskaimmista ja vaikeimmista olosuhteista huolimatta. Proletariaatti perusti omat „vappukomiteansa” ja nousi taisteluun *vallankumouksellisin* toimintaohjelmin, jollaisen ansaitsee luokka, jonka kutsumuksena on ihmiskunnan vapauttaminen palkkaorjuudesta.

Toukokuun liike osoittaa meille myös sen, mikä merkitys on joillakin *sanoilla* „yhdistymisestä” ja miten työväen yhdistyminen *käytännössä* tapahtuu. Eserräpuolueen edustaja Rubanovitsh kirjoittaa Burtsevin pariisilaisessa „Budushtsheje” lehdessä³⁵, että „on merkittävä seuraava tämän vappujuhlan erinomainen piirre: valmistavissa kokouksissa Pietarin työläiset kieltäytyivät tunnustamasta sitä jaotusta, joka on olemassa erilaisten sosialististen ryhmien välillä; ...sopimuksen tavoittelu oli vallalla”. Uudelleen painattamamme lentolehtinen osoittaa selvästi, mitkä *tosiasiat* ovat antaneet aihetta tuollaiseen johtopäätökseen. Se on se tosiasia, että sosialidemokraattiset solut, jotka olivat menettäneet johtavan keskuksen, ottivat jälleen yhteyksiä kaikkiin ja kaikenlaisiin ryhmiin ja kutsuivat mukaan työläisiä, olipa näiden ajatustapa millainen tahansa, ja *propagoivat heille kaikille* omia puoluetunnuksiaan. Ja nämä puoluetunnukset saivat *kaikkien* työläisten kannatuksen juuri sen vuoksi, että ne ovat oikeita, että ne vastaavat proletariaatin vallankumouksellisia tehtäviä, että niihin sisältyvät yleiskansallisen vallankumouksen tehtävät.

Yhdistyminen tapahtui sen vuoksi, että VSDTP:n tammi-kuun konferenssi hylkäsi ulkomaisten pikkuryhmien tyhjäänpäiväisen välipuheilla leikkittelyn, hylkäsi vallankumouksellisen puolueen hävittäjien tyhjäänpäiväisen mielitelemisen ja esitti *aikanaan* selvät ja täsmälliset taistelutunnukset. Proletariaatin yhdistymistä vallankumouksellisessa esiintymisessä ei ole saatu aikaan proletaarisen (socialidemokraattisen) ja epäproletaarisen (socialistivallankumouksellisen, eserrien) puolueen sopimuksilla, ei sopimalla

sosialidemokraattisesta puolueesta erkaantuneiden likvidaattorien kanssa, vaan siten, että Venäjän sosialidemokraattisten järjestöjen työntekijät ovat liittyneet yhteen ja huomioineet oikein ajankohdan tehtävät.

Se on hyvä opetus niille, jotka kallistaen korvansa bundilaisten liberaalien ja wieniläisten Trotskien jaarittelulle saattavat vielä uskoa „yhteenliittymiseen”... likvidaattorien kanssa. Surullisen kuuluisa Lieberin, Trotskin ja likvidaattorien „Organisaatiokomissio” huusi koko maailmalle „yhteenliittymisestä”, mutta itse asiassa se ei voinut esittää eikä esittänyt *ainoatakaan* sellaista tunnusta, joka tosiasiallisesti yhdistäisi työväen vallankumouksellista taistelua. Likvidaattorit esittivät *omia*, epävallankumouksellisia tunnuksiaan, liberaalisen työväenpolitiikan tunnuksia, mutta liike kehittyi niistä piittaamatta. Se juuri onkin pohjana trotskilaisissa kaskuissa „yhdistymisestä”!

Huhtikuun 23 (toukokuun 6) pnä Wienissä Trotski, vannonen ja vakuuttaen „yhdistävänsä” ja sättien konferenssia kaikin tavoin, uskotteli hyväsydämisille ihmisille, että „taistelu liittoutumisvapauden puolesta” on Lenan tapahtumien ja sen jälkikaikujen „perustana” (!!), että „tämä vaatimus on ollut ja tulee olemaan proletariaatin vallankumouksellisen mobilisaation *keskiönä*” (!!). Kului viikon verran, ja „Pietarin kaikkien järjestyneiden työläisten edustajat”, „sosialidemokraattinen Yhtenäisyys”, „kaupungin sosialidemokraattinen keskusryhmä”, „eserrätöläisten ryhmä”, „sosialidemokraattisten työläisten ryhmä” ja „vappukomiteoiden edustajat” pyyhkäisivät pois nuo likvidaattorien myötäliljän viheliäiset korulauseet kuin pölyn.

Pietarin sosialidemokraattinen proletariaatti ymmärsi, että uusi vallankumoustaistelu on aloitettava *koko kansan vapauden* nimessä eikä vain jonkin yhden oikeuden nimessä, vaikkapa tuo oikeus olisi kaikkein oleellisin, kaikkein tärkein työväenluokalle.

Pietarin sosialidemokraattinen proletariaatti ymmärsi, että sen on yleistettävä vaatimukset eikä pirstottava niitä osiin,— että liittoutumisvapaus sisältyy tasavaltaan eikä päinvastoin,— että on iskettävä keskikohtaan, käytävä pahan alkulähteen kimppuun, hävitettävä koko järjestelmä, koko mustasotnialais-tsaristinen järjestelmä Venäjällä.

Pietarin sosialidemokraattinen proletariaatti ymmärsi, että on naurettavaa ja tyhmää kääntyä liittoutumisvapaus-

vaatimuksella Nikolai Romanovin *puoleen*, mustan Duuman *puoleen*, että on naurettavaa ja tyhmää edellyttää, että Venäjän nykyinen valtiojärjestelmä, meidän „itsevaltiudellinen kesäkuun 3 päivän perustuslakimme” voitaisiin yhdistää liittoutumisvapauden kanssa,— että yleisen ja kauttaaltaisen oikeudettomuuden maassa, maassa, jossa kaikkialla rehottaa mielivalta ja provosointi viranomaisten taholta, maassa, jossa ei ole „vapautta” edes yksinkertaisen avun antamiseen kymmenille miljoonille nälkäisille, sellaisessa maassa voivat vain liberaaliset jaarittelijat ja liberaaliset työläispoliitikot asettaa liittoutumisvapauden „vallankumouksellisen mobilisaation keskiöksi”.

Pietarin sosialidemokraattinen proletariaatti on ymmärtänyt tämän ja kohottanut *tasavallan* lipun vaatien 8 tunnin työpäivää ja tilanherrain maiden konfiskointia, jotka ovat ainoa tae vallankumouksen todella demokraattisesta luonteesta.

„Sotsial-Demokrat” № 27,
kesäkuun 17 (4) pnä 1912

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan
